

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 12 sierpnia 2014 r.

Poz. 3510

POSTANOWIENIE NR SYGN. AKT II SA/WR 129/14 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 20 maja 2014 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym

Przewodniczący: Sędzia WSA Olga Białek

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2014 r.
na posiedzeniu niejawnym w Wydziale II
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich
z dnia 26 września 2013 r., nr XXXVI/378/13

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kąty Wrocławskie, dla terenów w rejonie ulic Lipowej i Mireckiego postanawia:

sprostować wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt II SA/Wr 129/14 w ten sposób, że w punkcie I sentencji w miejsce: „§ 9 ust. 1 lit. a” wpisać „§ 9 ust. 2 pkt 1 lit. a”.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu stwierdził w części nieważność uchwały Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich z dnia 26 września 2013 r. nr XXXVI/378/13 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Kąty Wrocławskie, dla terenów w rejonie ulic Lipowej i Mireckiego. W sentencji wyroku w punkcie I, Sąd stwierdził nieważność § 9 ust. 1 lit. a zaskarżonej uchwały we fragmencie „maksymalnie jednego”.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 156 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm., dalej p.p.s.a.) sąd może sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste pomyłki.

Błąd pisarski jest oczywistą omyłką, gdy jest widoczne, że wbrew zamierzeniu sądu doszło do niewłaściwego użycia wyrazu lub oczywiście mylnej jego pisowni albo widocznie niezamierzonego opuszczenia jednego lub więcej wyrazów (por. postanowienie NSA z dnia 10 października 2012 r. sygn. akt I OZ 764/12)

Mając na uwadze treść punktu I sentencji wyroku z dnia 8 maja 2014 r. należy stwierdzić, że znalazł się błąd polegający na niewłaściwym podaniu ustępu, w którym znajdował się fragment uchwały: „maksymalnie

jednego”. Fragment § 9 zaskarżonej uchwały, którego nieważność stwierdzono, znajduje się bowiem, nie w ustępie 1, lecz w ustępie 2 pkt 1 lit. a powołanego przepisu uchwały.

Wykładnia gramatyczna art. 156 § 1 p.p.s.a. wskazuje, że wszystkie opisane w nim nieprawidłowości muszą mieć charakter oczywisty, tzn. niebudzący wątpliwości, bezsporny, pewny. Taka oczywista wadliwość zaistniała w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym na podstawie art. 156 § 1 i § 2 p.p.s.a., Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.